

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1599/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 440/20 од 26.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 440/20 од 26.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 440/20 од 26.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 775/17 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неовлашћеног коришћења објекта (плевње, штале и ђубровника) постојећег на кат. парц. ..., уписаног у ЛН ... КО ..., ближе описаног у изреци, за период од 27.06.2014. године до 27.06.2017. године, исплати износ од 10.800,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу по истом основу исплати износ преко износа досуђеног ставом првим изреке а до траженог износа од 18.000,00 динара, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете услед кошења траве са кат.парц ..., уписане у ЛН ... КО ..., ближе описане у изреци, за период од 27.06.2014. године до 27.06.2017. године, исплати износ од 31.939,20 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног

поступка у износу од 98.332,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 440/20 од 26.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке. Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и трећем изреке, тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 16.664,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 154. и 189. Закона о облигационим односима и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду материјалне штете, коју тужилац тврди да је претрпео услед тога што је тужени, његов стриц, неовлашћено користио објекат тужиоца (плевњу, шталу и ђубровник) и са парцеле тужиоца неовлашћено косио траву. Ово због тога што тужилац није доказао да је претрпео штету у виду изгубљене добити у приносу сена, нити да му је радњама туженог, односно његовом кривицом, онемогућено да користи објекат, да исти издаје у закуп и на тај начин убира плодове од коришћења ствари.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији. Одлука на коју се тужилац позива у ревизији односи се на оцену основаности захтева за накнаду материјалне штете у виду изгубљене добити у ситуацији

када је радњама трећег лица онемогућено власнику да од коришћења ствари остварује приходе које је до тада остваривао, што није ситуација у конкретном случају.

Из изведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.09.2017. године, са захтевом за накнаду штете у износу од 40.000,00 динара. Поднеском од 18.04.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 49.939,20 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 06.11.2019. године. Другостепена пресуда је донета 26.11.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на да преиначења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић